

Tỉnh dậy

Cô bước như lết trên đường từ bệnh viện về nhà. Mọi thứ trong đầu về một ngày kỉ niệm trở nên tan hoang. Ai cũng nhìn cô, chỉ hai ngày thôi mà trông cô tàn tạ như một kẻ sắp chết, tóc tai rũ rượi, cơ thể kiệt quệ.

Cửa bệnh viện bị va đập mạnh, mọi người nhìn ra, một cô gái trẻ, tóc tai rối bù, mặc bộ đồ ngủ, đôi mắt điên đảo, chạy vào.

- Đâu? Anh ấy đâu??????????

Cô như lao vào trong phòng cấp cứu, những người cạnh đó phải cản cô lại. Cô gái oằn mình đau đớn, cô không tin được điều đang xảy ra.

Người yêu cô bị tai nạn. Tai nạn công trường. Rất. Rất. Nặng!

Đôi mắt ấy, sau 2 ngày không ngủ, khóc quá đủ, khiến đáy mắt khô cằn, sưng, rát. Bây giờ, cô ấy chẳng còn có thể khóc nữa.

Mặc người qua lại, cô quỳ trước cửa phòng màu trắng – cánh cửa mà trong đó người yêu cô đang vật lộn với thần chết, chắp tay lên ngực, cầu nguyện cho anh sẽ qua, mong cánh cửa cuộc đời không đóng lại, mong anh mạnh mẽ đủ để không bỏ lại mình cô trên cuộc đời.

Người ta kể lại, hôm ấy, anh rất vui vì vừa nhận được tiền lương. Mặc dù anh đang sốt cao, nhưng số tiền ấy lại chỉ vụn vụn cho một đôi nhả cười. Anh đã rủ một người đồng nghiệp đi mua nó.

Cầm đôi nhả trên tay, dường như mọi mệt nhọc trong anh tan đi hẳn. Anh đã nói với người đó, rằng anh không muốn người yêu mình biết mình đang vất vả để mua quà cho cô ấy bởi nếu cô ấy biết cô ấy sẽ rất đau lòng...rất rất đau lòng.

Anh đã nghĩ rằng, đó là ngày cuối cùng anh đi làm. Đúng, là ngày cuối, anh quá mệt, tay chân choáng váng, tòa ốc leo lắt ánh đèn, anh trượt chân và té. Đáng lẽ sẽ nhẹ thôi nếu nó chỉ là ở tầng một, tầng hai...chứ không phải tầng sáu.

Người đồng nghiệp đưa hộp chứa đôi nhẫn cưới cho cô và xin lỗi. Nhưng xin lỗi làm gì, cô không nghe được gì cả. Tai cô ù ù trong tiếng gió, mắt cứ đâm thẳng vào chiếc hộp ấy.

Chiếc hộp nhỏ thế này, chỉ gói gọn trong một bàn tay, vậy mà vì nó...anh giờ phải nằm trong kia. Bất giác cô quăng nó đi, trước sự sững sờ của người đồng nghiệp. Hai chiếc nhẫn trong chiếc hộp bung ra, lăn lông lốc rồi mất hút dưới những bậc thang.

- Cô...cô làm gì vậy?

Người đồng nghiệp lắp bắp, mắt đảo về phía cô gái rồi về lại hướng của 2 chiếc nhẫn.

- Cậu ấy đã rất cực khổ vì muốn mua chúng cho cô đó?

- Để làm gì? Anh ấy đổi những thứ đó để bỏ tôi sao?

Anh lặng thinh khi nhìn vào đôi mắt ấy, anh từng nghe cậu thanh niên, mặt luôn rạng rỡ khoe về người yêu mình nói rằng, cô ấy có đôi mắt rất lạ, vô cùng lạnh, rất ấm áp, buồn tha thiết. Có lẽ, trong tình huống bây giờ, sự ấm áp của đôi mắt ấy đã bay đi mất, để lại trong đấy chỉ còn là một cái đáy sâu hoắc, rất lạnh, rất đau.

- Tôi tin cậu ấy sẽ tỉnh lại, cô...đừng đau lòng quá.

Người đồng nghiệp buông câu an ủi như kết thúc. Anh nhìn cô, mặc dù anh muốn làm gì hơn, nhưng cũng như những người khác, anh chỉ có thể an ủi những câu xã giao phổ thông như thế.

Vì anh, cũng như mọi người, không ai có thể cảm nhận hết nỗi đau của cô gái, đành phải bỏ mặc cô, có thể đó là cách tốt nhất.

Tiếng kim đồng hồ cứ lắc nhẹ từng tiếng tích tắc. Cánh cửa kia mở toang, một vài y tá chạy đi đâu đó rất vội, cô gái lao đến chặn một người lại.

- Người yêu tôi sao rồi? Anh ấy sao rồi?

- Không cầm được máu. Chúng tôi đang đi lấy máu để truyền cho anh

ấy.Mong cô bình tĩnh cho.

Họ hất tay cô ra và chạy nhanh hơn. Cô nhìn về phía cánh cửa đã đóng lại, đã hơn hai ngày, họ vẫn chưa cứu được anh ấy. Tay cô lạnh run, thân thể nặng trĩu muốn khụy xuống. Bỗng bài hát ấy cứ văng vẳng bên tai, cô lại khóc, nước mắt đầm mắt từ bao giờ mà cô không hay biết.

- Cô gì ơi...cô...

Một ông bác sĩ, khẽ lay cô dậy khi cô nằm co ro trên dãy ghế đợi. Vừa mở mắt, cô đã nhòe dậy, hai tay bấu chặt vào người đối diện, cô muốn nói gì đó, nhưng lại không nên lời, miệng lắp bắp, đôi mắt đỏ hoe long lên...

- Cậu ấy không sao, không sao...

Dường như người bác sĩ biết cô sẽ hỏi gì, ông nhẹ trấn an cô. Khi nghe xong câu nói ấy, tay cô mới buông xuống, đôi mắt chưa đầy nước đó dịu đi.

- Cậu ấy đã qua khỏi cơn nguy hiểm, thế nhưng...Cậu ấy vẫn phải ở trong phòng điều trị đặc biệt, các chấn thương thật sự rất nghiêm trọng. Cậu ấy còn sống là một phép màu.

- Bao giờ thì...anh ấy bình phục hả...bác sĩ?

- Chúng tôi cũng không chắc là khi nào... nhưng..._ Ông nhìn cô gái e dè, như điều ông sắp nói ra đây sẽ giết chết cô vậy. Chi phí sẽ rất nặng, cô có thể một mình lo nổi không? Cô nên gọi cho người nhà của cậu ấy.

- Tôi...là vợ của anh ấy... Tôi có thể lo được, tôi xin các bác sĩ hãy giữ anh ấy lại giúp tôi...có được không?

Cô nói như van nài người bác sĩ già, dùng đôi tay yếu ớt của mình nắm tay tay của ông.

- Đó là trách nhiệm của chúng tôi, cô hãy đi làm thủ tục nhập viện và về nhà nghỉ ngơi đi, trong này đã có chúng tôi. Chồng cô sẽ không sao đâu, trông cô kiệt sức quá rồi...

Cô bước như lết trên đường từ bệnh viện về nhà. Mọi thứ trong đầu về một

ngày kỉ niệm trở nên tan hoang. Ai cũng nhìn cô, chỉ hai ngày thôi mà trông cô tàn tạ như một kẻ sắp chết, tóc tai rũ rượi, cơ thể kiệt quệ.

” 35 triệu?35 triệu?”

Đầu cô cứ mãi luẩn quẩn con số đó.

” Cô phải đóng cho bệnh viện 35 triệu để bác sĩ bắt đầu điều trị cho bệnh nhân...”

Cánh cửa hôm nay kêu cọt két đau thương, cô ngã xuống nền, mắt nhìn bộ váy nằm dưới đất, bộ váy mà cô nghĩ sẽ mặc nó vào ngày kỉ niệm của cả hai, cô đã mơ tưởng cả một khung trời hạnh phúc. Tay cô cào lấy nền nhà, oằn mình, những tiếng khóc phát ra nức nở...

2 ngày sau, số tiền cần đã được đóng đầy đủ, những y tá trong đó ái ngại nhìn sắc mặt của cô, trông cô rất phờ phạc. Cô xin họ cho cô vào nhìn anh ấy chỉ một lúc thôi và...họ đồng ý.

Anh bị băng trắng người, nằm rất khó khăn, tay phải của anh bị treo lên để các đốt xương trở về đúng vị trí của nó. Cô đứng yên, nhìn mãi một lúc sau mới tiến lại gần, đi rất chậm, hai tay khẽ muốn vươn tới, nhưng có gì đó sợ hãi rụt lại.

- Hôm nay là 3 năm 4 ngày chúng ta yêu nhau....

- Đây là lần đầu tiên anh bỏ em một mình trong ngày...đặc biệt...

- Tại sao anh...lại...ngu ngốc...như vậy...Em không...không...cần

- Em...em...

Từng tiếng nấc vang dội trong căn phòng kín, cô bóp chặt hai tay của mình, thốt ra những tiếng cuối cùng:

- Em...không...còn nguyên...vẹn...

Hai đêm trước, cô lang thang trong thành phố, đi không chủ định, cô nhìn băng quơ, cô tìm TIỀN. Tiền ở đâu? Tiền tự dưng trên trời rơi xuống?

Không! Tất nhiên là không. Vậy mà cô vẫn đi, đi đến tận khuya, mắt cứ nhìn và bước vô định. Bỗng...một chiếc xe gắn máy từ đâu chạy đến.

- Đi đâu vậy cưng? - Giọng một thằng già, mặt rất dề.

- Đi kiếm tiền.

- Đi với anh, anh có tiền nè, 1 chai nguyên đêm!

Câu nói của lão già ấy như một luồng điện xoẹt qua đầu cô. Cô gái biết mình phải làm gì, cô nhìn lão, cười nhạt, đôi mắt quắc ngang, chập choạng bước đi.

Đêm hôm sau, ra khỏi căn nhà không còn là một đứa con gái với một trái tim tan nát, không phải là một người vợ đang quặng từng khúc ruột lo tiền cứu “chồng”, bước ra khỏi đó là một cô gái kiêu sa, mặt được trang điểm kĩ càng, đôi giày cao với chiếc váy bó sát.

Đó là một cô gái đẹp, rất đẹp.

Cô đi đến một vũ trường, chân thoáng ngập ngừng rồi đột nhiên bước mạnh như thể một tên săn thú vừa giết đi một con chim non yếu ớt.

Ánh đèn bên trong vũ trường lập lòe rất chói mắt, cô không quen. Cô khẽ nhúu đôi mày, điều này càng khiến cô đẹp hơn. Cô không để ý, đã có vài gã, đang để ý đến cô. Rất nhanh, những gã ấy lần lượt đến. Đầu tiên là một thanh niên, cô không tiếp. Thứ hai là một lão già, cô không màng đến. Rồi gã thứ ba:

- Em đẹp nhỉ?

Một gã đàn ông, dáng lịch lãm, trông có vẻ...rất giàu.

- Nếu không đẹp, anh có để ý không?

Cô nâng ly rượu lên đến tầm mắt, rồi liếc nhẹ qua gã ấy, chỉ bấy nhiêu thôi, là đủ rồi.

- Em rất thông minh - Gã cười khoái trá.

- Không, chỉ là em biết mình như thế nào.

- Đi chơi với anh nhé cưng.

- Được thôi.

Hai người bước ra khỏi đó, họ đi đến khách sạn, sang trọng, tất nhiên, ông ta giàu mà.

- Em ngã giá nhé.

- Ok!

- 35 triệu một giờ.

- Cái giá đó là...không thể đâu cưng.

Ông ta rút điều thuốc, rồi phả vào mặt cô gái. Cô nhìn ông ta, một cái nhìn vô cùng bất cần theo kiểu cô có thể kiếm hàng tá kẻ như ông ta. Cô mở cửa xe, tính bước ra, thì đôi tay ấy đã níu cô lại.

Ông ta cười, 35 triệu có nhằm nhò gì, chỉ là bỏ một chút tiền cho ông ta thỏa mãn dục vọng của mình. Một kẻ trí thức, hay kinh doanh được mọi người nể trọng, thì khi đặt vấn đề “lên giường” ai cũng tầm thường như ai.

Cánh cửa phòng vừa đóng lại, ông ta đã lột bỏ cái vỏ bọc của một người đàn ông lịch lãm, nhào lấy cô như một con hổ đói muốn cắn xé con mồi. Đôi tay bạo lực lột trần cơ thể cô. Cô lúc này như một cái xác chết, hai tay nắm chặt ra giường, mắt nhắm nghiền, cô thấy ghê tởm bản thân, thế rồi lúc ấy, cô nghĩ đến anh – người yêu cô...

“Anh sẽ tha thứ cho em chứ?”

Không...

Không...em không cần

Chỉ cần anh sống...chỉ cần anh sống thôi”

3 giờ sáng, cô bước ra khỏi đó, bước đi loạn choạng. Cô muốn về nhà thật nhanh, cô muốn tắm, cô cảm thấy cơ thể mình thật nhơ nhuốc. Ở đâu cô cũng

thấy có dấu vết dơ bẩn của gã đàn ông ấy. Cô lại khóc, không còn là tiếng khóc tủi thân, tiếng khóc đau đớn. Chỉ là nước mắt trải dài theo từng bước chân cô.

Cô đang chơi một ván bài lớn, một ván bài mà trong đó cô đã mất tất cả, cô đánh đổi tất cả để giành lại thứ quan trọng nhất – người quan trọng nhất. Dù rằng, cô không biết người ấy có còn cần một người đã mất tất như cô không...

Điều đó không cần thiết...

“Với em, chỉ cần anh tồn tại...là đủ”

Cứ như vậy, cuộc điều trị cho anh ấy được bác sĩ tiến hành rất thận trọng, họ hết mình vì bệnh nhân, nhưng một phần vì cảm động cho cô gái nhỏ. Một cô gái bé bỏng phải gánh gồng hàng trăm triệu đồng để cứu lấy người chồng của mình. Rồi vào một ngày, người bác sĩ già nọ bắt gặp cô đang trong tay một tay già nua chẳng khác gì ông. Ông nhìn cô, và cô cũng nhìn ông, mắt cô thoáng hoảng loạn, nhưng rồi chỉ trong tích tắc, nó đã về đúng trạng thái ban đầu. Người bác sĩ không nói gì, đi ngang qua như thể họ không quen nhau.

- Tôi nói chuyện với cô được chứ?

Ông yêu cầu nói chuyện khi cô vào thăm “chồng” mình.

- Được ạ.

- Tình trạng của anh ấy đã ổn định, gần như bình phục, chỉ là phần não còn tổn thương chưa chịu hoạt động. Tôi nghĩ đó là tin tốt cho cô.

- Vâng ạ. Tôi cảm ơn bác sĩ vô cùng...

Cô mừng rỡ, lần đầu tiên ông thấy mắt cô sáng lên hạnh phúc như vậy. Điều ấy chứng tỏ rằng cô yêu “chồng” mình rất nhiều. Bất giác, người bác sĩ thở một hơi thật dài:

- Tôi nghĩ, không còn tốn nhiều tiền nữa đâu... Nên cô cũng nên dừng... dừng...

Ông muốn nói một điều gì đó, nhưng đó lại là một điều khó nói, khiến ông nghẹn trong cuồn họng, muốn thốt ra nhưng không thành lời.

- Tôi hiểu bác sĩ muốn nói gì. Tôi biết rồi. Cảm ơn bác sĩ nhiều.

Cô đứng lên, chào ông rồi trở lại phòng bệnh, chăm sóc người yêu mình. Dáng cô bước đi tựa một chiếc lá mỏng, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi, cũng đủ làm nó chao đảo và bay đi.

Ông thầm nghĩ chàng trai kia thật hạnh phúc, quá hạnh phúc khi có một người vợ yêu mình như vậy, yêu đến nỗi hy sinh bản thân, nhưng rồi ông lại khựng lại cái ý nghĩ của mình: Liệu rằng sự hy sinh ấy của cô gái có được chấp nhận nếu chàng trai kia biết sự thật?

Lòng người vốn đã có sẵn sự nhỏ nhen và tính ghen tuông, ích kỉ. Họ có thể bỏ đi thứ họ cho là dơ bẩn, chứ không cần biết lí do tại sao nó lại như vậy.

Chàng trai tỉnh dậy, sau 9 tháng 11 ngày nằm trong bệnh viện. Đó được xem là một ngày trọng đại, hầu hết bác sĩ đều có mặt trong phòng bệnh, và đương nhiên...phải có vợ anh ta. Mắt anh dần hé mở, đôi mắt nhắm nghiền ấy, bây giờ đã chịu hé mở.

Các bác sĩ nhìn cô gái, họ nhìn cô và nói rằng “Chính cô đã cứu lấy chồng mình”. Nhưng cô không nghe họ nói gì, cô xà vào lòng người mình yêu, sau bao ngày tháng chịu đựng, cuối cùng cô cũng được khóc trong vòng tay quen thuộc.

- Cô...là ai vậy?

Câu nói ấy như một nhát búa đập mạnh vào tim cô. Mắt cô nhìn anh thẳng thốt, trong đôi mắt thân yêu ấy giờ đây trong vắt, không gợn một hình bóng nào của cô cả. Cô nhìn lại các bác sĩ, họ cũng thẳng thốt, họ không nghĩ những chấn thương ấy đã làm trí nhớ của anh ấy bị trôi tuột đi, hay...họ đã cố không nghĩ như vậy.

Những ngày sau, cuộc điều trị vẫn tiếp tục, vì anh vẫn không phục hồi trí nhớ, mặc dù cô đã làm đủ mọi cách để khơi gợi tiềm thức. Nhưng kết quả chỉ là cái lắc đầu:

- Tôi không nhớ gì cả.

Các bác sĩ nói với anh cô ấy là vợ anh, anh nhìn cô ấy, vẻ mặt vẫn bình thân, cô thì cười, nụ cười không còn tươi, nhưng đủ ấm áp để anh cảm nhận được nó. Và, anh cũng tin vào những câu nói của bác sĩ.

Anh tin bác sĩ. Không phải tin cô.

Ngày anh xuất viện, mọi người đều nhắc đi nhắc lại công lao của cô gái trong sự sống còn và bình phục của anh. Anh chỉ nhìn và nói “cảm ơn” một cách dừng dừng. Cô thì vẫn cười như vậy, rất hạnh phúc. Cô không biết, ngoài sự hạnh phúc của cô ra là rất nhiều sự lo lắng của các bác sĩ. Có người đã cầu nguyện rằng:

- Lạy chúa! Hãy cho anh ấy nhớ lại.

Thế nhưng, Chúa không xuất hiện, cũng không thực hiện lời cầu nguyện ấy. Cô đưa anh về ngôi nhà của anh, mọi người ở đây ngạc nhiên. Một số người xì xầm với nhau, anh nhìn họ ngơ ngác.

Cô vẫn tận tụy chăm sóc anh như vậy, cho đến một ngày, anh lao vào nhà, lôi cô ra, quăng ra khỏi nhà:

- Cô biến đi. Đồ Đĩ.

Câu nói của anh như một nhát dao, một nhát dao tẩm độc. Nó không diễn tả được bằng bất cứ nỗi đau nào. Cô chỉ biết nhìn anh trân trối trước câu nói đó.

- Cô là ai chứ? Họ nói cô làm Đĩ, phải vậy không?

- Em ...em

Cô lắp bắp, không nên lời. Nước mắt tuông xối xả, nếu là ngày trước, anh sẽ không bao giờ dám làm gì khiến cô đau lòng, thì bây giờ cái anh đang hành động, còn đáng sợ hơn gấp ngàn lần lũ đàn ông ngoài kia.

- Cô nói đi. Cô làm Đĩ đúng không?

- ..Em...

- ĐÚNG KHÔNG?

- Đúng..

Cô cần môi đến bật máu. Cô nhìn anh, tìm trong đáy mắt có nhớ về cô không, nhưng không, trong đó chỉ có lửa hận, sự tức giận của một người vì nghĩ rằng mình đang quen một con Đĩ không hơn không kém.

- Tôi không tin. Tôi không tin mình lại yêu một con Đĩ như cô. Cô và mấy người bác sĩ kia cùng gạt tôi...

- Anh có...muốn biết sự thật không?

Cô nhìn anh, cô gắng gượng vịn bức tường đứng dậy. Nước mắt vẫn ướt đầm, mắt vẫn nhìn vào anh. Cô có lỗi ư? Lỗi là gì? Điều đó có cần thiết?

- Cô ...nói đi!!!

- Người yêu anh và con Đĩ...là một. Em hy vọng, anh sẽ không bao giờ nhớ lại quá khứ.

Cô bước đi ngay sau câu nói ấy, bước vẫn không vững, tay vẫn phải vịn. Cô đang bỏ sau lưng cả cuộc sống của mình. Cô sợ, nếu mình quay lại, người con trai ấy sẽ ghê tởm cô hơn.

Anh đã quay trở lại.

Nhưng không còn yêu em nữa.

Như bài hát ấy.

Linh hồn của người yêu em.

Đã bình yên nơi chốn nào.